РЕШЕНИЕ

№

Варна г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Варна - III състав, в съдебно заседание на осемнадесети декември две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

При секретар КАЛИНКА КОВАЧЕВА като разгледа докладваното от съдия ДАРИНА РАЧЕВА административно дело № / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс, във връзка с чл. 118, ал. 1 и ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване.

Образувано е по жалба от З. Н. З. от гр. Варна, [ЕГН], срещу Решение № 2153-03-148/30.09.2024 г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт - Варна, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № 031-00-1559-3/26.08.2024 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ - Варна, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО, вр. чл. 11, пар. 3, буква а) и чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 му е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно поради противоречие със закона и по-специално чл. 35 от АПК, както и в нарушение на основните принципи в чл. 9, ал. 1, 2 и 4 и чл. 36, ал. 1 от АПК и на Регламент (ЕО) № 883/2004.

По-конкретно жалбоподателят твърди, че е гражданин на Република България и спрямо него приложение следва да намери Регламент (ЕО) № 883/2004. Посочва, че пребивава постоянно и центърът на жизнените му интереси е в България, но е полагал труд за работодател в друга държава членка, поради което за него са приложими правилата на чл. 65, пар. 2 от регламента. Твърди, че в решението неправилно са определени центърът на жизнените му интереси, държавата на престоя и държавата на пребиваване, поради което неправилно е прието, че пребивава постоянно в Италия. Административният орган не преценил данните и доказателствата за

изпълнението на критериите по чл. 11, пар. 1 от Регламент (ЕО) № 987/2009, а именно, че З. разполага с жилище в България, не живее в Италия, а пребивава там временно, само за целите на полагане труд на кораб на работодателя, не е имал там работа с постоянен характер, а на временни договори. Никога не е придобивал статут на постоянно пребиваващ в Италия, не е имал намерение да се установява там. В България има семейство и дете, за което полага грижи, здравно осигуряван е непрекъснато, притежава банкова сметка. Моли решението и потвърденото с него разпореждане да бъдат отменени и преписката да бъде върната на компетентния орган за ново произнасяне по същество при съобразяване на дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на материалния закон. Претендира и присъждане на разноски.

Ответникът в производството, Директорът на Териториално поделение на НОИ - Варна изразява становище за неоснователност на жалбата. Посочва, че със становището си по преюдициално дело C-30/22 Европейската комисия е възприела позицията, че при наличие на полаган труд повече от пет години в дадена държава членка, за лицето е възникнало правото на постоянно пребиваване в тази държава членка и тя се явява държавата по пребиваване. Според ответника жалбоподателят полага труд в Италия от 2011 г. при един и същ работодател, поради което Италия е държавата по пребиваване. Моли решението да бъде потвърдено, претендира юрисконсултско възнаграждение.

РЕШИ:

Отменя по жалба на З. Н. З. от гр. Варна, [ЕГН], Решение № 2153-03-148/30.09.2024 г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – Варна и Разпореждане № 031-00-1559-3/26.08.2024 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – Варна

Връща на Ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – Варна преписката по Заявление № 031-00-1559/14.03.2024 г., подадено от З. Н. З. от гр. Варна, [ЕГН], с вх. № 302-1519/14.03.2024 г. чрез Дирекция „Бюро по труда“, за ново произнасяне при съобразяване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящия съдебен акт.

Осъжда Националния осигурителен институт да заплати на З. Н. З. от гр. Варна, [ЕГН], сумата 610 (Шестстотин и десет) лева разноски по делото.

На основание чл. 119, вр. чл. 117, ал. 1, т. 2, буква б) от Кодекса за социално осигуряване, решението не подлежи на касационно обжалване.